

Koniec hołokaustu

6 grudnia 2010

W roku 2000, Norman Finkelstein opublikował wspaniałą książkę „The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering” („Przemysł holokaustu: przemyslenia nt. wykorzystywania żydowskiego cierpienia”). Stwierdził w niej, że amerykańscy Żydzi wykorzystują pamięć o nazistowskim holokauście dla korzyści politycznych i finansowych, jak również działań w interesie Izraela. Ponadto, stwierdził, że ten „przemysł holokaustu” skorumpował żydowską kulturę i autentyczną pamięć o holokauście.

Jego rodzice byli więźniami obozów koncentracyjnych i ocaleli z holokaustu. W rozdziale 3: Podwójne żądania, twierdzi, że liczba ocalałych z holokaustu Żydów, potwierdzona przez grupy wsparcia, wzrosła z około 100.000 w 1945 roku do prawie 1 miliona, ze względu na zmiany definicji osoby ocalałej. Z tego powodu Finkelstein wielokrotnie twierdził, że fałszywe były roszczenia wobec Szwajcarii, podczas gdy zignorowano rachunki bankowe i aktywa w USA i Izraelu. Wypłat dokonano na rzecz

niewłaściwych osób, a stracili na tym prawdziwi ocaleni. Nie trzeba dodawać, że żydowski establishment i państwo Izrael zakazały publikację tej książki.

W dniu 9 listopada 2010 r., w Nowym Jorku postawiono w stan oskarżenia 17 osób o defraudację ponad 42 mln dolarów z funduszy ustanowionych na pomoc ocalałym z holokaustu. „Domniemane oszustwo jest tak istotne jak irytujące”, powiedział Preet Bharara, prokurator południowej dzielnicy Nowego Jorku, nazywając je „perwersyjnym i powszechnym oszustwem popełnianym wobec organizacji o historycznym znaczeniu”. W ciągu prawie 16 lat, miliony dolarów przeznaczone dla ocalałych z holokaustu, „trafiały do kieszeni skorumpowanych pracowników Komisji Roszczeniowej i zorganizowanej sieci oszustów”, powiedział Bharara dziennikarzom.

Pieniądze pochodziły z dwóch funduszy zarządzanych przez Komisję Żydowskich Roszczeń Finansowych wobec Niemiec, znaną również jako Konferencję Roszczeniową, organizację niedochodową, założoną prawie 60 lat temu w celu wsparcia poszkodowanych przez nazistów. Jak mówi Bharara, 6 z 17 oskarżonych o oszustwa osób to byli i obecni pracownicy Komisji. Semena Domnitsera nazwał „przywódcą” tego oszustwa, twierdząc, że przez ponad 10 lat pracował jako dyrektor i nadzorował zarówno Fundusz Biedy jak i Fundusz Artykułu Drugiego.

Fundusz Biedy dokonuje jednorazowej wypłaty około \$3.600 dla ofiar, które zmuszono do opuszczenia swoich domów podczas ucieczki przed nadciągającym hitlerowskim wojskiem. Bharara powiedział, że przez fundusz przeszło około 5000 wniosków noszących znamiona oszustwa o wartości 18 mln dolarów.

Fundusz Artykułu Drugiego wypłaca renty w wysokości około 411 dolarów miesięcznie dla tych, którzy zarabiają mniej niż 16 tysięcy dolarów netto i spędzili co najmniej 6 miesięcy w obozie koncentracyjnym, lub co najmniej 18 miesięcy w

żydowskim getcie w ukryciu, lub żyli pod fałszywą tożsamością by uniknąć cierpień ze strony nazistów. Bharara powiedział, że fundusz ten przetworzył ponad 650 fałszywych wniosków o wartości ponad 25,5 mln dolarów. Powiedział również, że wnioskodawcy byli rekrutowani ze społeczności żydowsko-rosyjskiej, oraz że w ich wnioskach wpisywano fałszywe daty i miejsca urodzenia oraz „sfabrykowane historie prześladowań, kompletnie zmyślane historie o tym, co przeżywały te osoby podczas II wojny światowej”.

Cztery z zatrzymanych osób już przyznały się do oszustwa. Tak więc machina stojąca za oszustwami opisana lata temu przez Finkelsteina została już ujawniona. Prawdopodobnie podobne oszustwa zostaną ujawnione w najbliższych latach. Istnieje duża szansa, że oszukańcze działania państwa Izrael – organizowane przez to państwo – zostaną w końcu podane do wiadomości publicznej.

Czy żydowski establishment popełnia poważne przestępstwa ze względu na kilka milionów dolarów? Czy to uzasadnia niebezpieczeństwo skażenia jego reputacji? Czy powód tych przestępstw jest inny? Izrael może być nielegalnym i zbrodniczym państwem, ale jego liderzy nie są takimi głupcami. Prawdopodobnie w operacjach prania brudnych pieniędzy Bank Hapoalim w Tel Awiwie zarabia więcej w ciągu jednego dnia.

Sprawa jest prosta. Pieniądze nie mają znaczenia. Najważniejszym parametrem tutaj jest liczba ofiar. To holokaust uzasadniał założenie państwa Izrael przez rezolucję ONZ. Ale co by się stało, gdyby ta liczba była inna? Żydowska obsesja o 6 mln nie jest przypadkowa. Co się stanie jeśli względna liczba żydowskich ofiar II wojny światowej jest niższa od liczby ofiar Romów? Oni nie dostali dla siebie kraju. Co więcej, niedawno Romowie byli prześladowani we Francji i Włoszech. Co się stanie, jeżeli liczba ofiar żydowskich jest porównywalna z brytyjskimi, amerykańskimi, rosyjskimi i arabskimi?

Wtedy mīt zniknie. Wtedy dojdziemy do zakończenia holokaustu,
a wraz z nim do końca zbrodniczego państwa.

Autor: Roy Tov

Tłumaczenie: Ola Gordon

Zdjęcie: [Ben Piven](#)

Źródło oryginalne: www.roytov.com

Źródło polskie: [Stop Syjonizmowi](#)